

CRONICĂ DRAMATICĂ

NOI PIESE ROMÂNEȘTI

Teatrul „Ion Vasilescu“

Ion Lemnaru (Marin), Mihai Dobre
(Mitru) și Sorin Postelnicu (Dorel)

UN TÎNĂR MULT PREA FURIOS

de Virgil Stoenescu

• Data premierei : 17 noiembrie 1975.

Regia : OLIMPIA ARGHIR. Scenografia : DIMITER DIMITROV. Ilustrația muzicală : ROMEO CHELARU.

Distribuția : ION LEMNARU (Marin) ; SORIN POSTELNICU (Dorel) ; MIHAI DOBRE (Mitru) ; IULIAN MARINESCU (Maistrul Anton) ; ILEANA MAVRODINEANU (Irina) ; MARIANA CERCEL și ADINA POPESCU (Vali) ; IRENA BIRLADEANU (Monica) ; IGA MOLIN (Mama).

Statonnic partizan al teatrului pentru tineret, Virgil Stoenescu pune ultima sa piesă, *Un tânăr mult prea furios*, reprezentată în premieră pe țară la Teatrul „Ion Vasilescu“, sub semnul marilor evenimente ale acestui an : Congresul al X-lea al U.T.C. și Conferința a X-a a U.A.S.C.R. Abordând un mediu, o arie de preocupări pe care le-am întâlnit

și în creația sa anterioară, Virgil Stoenescu ne propune din nou o discuție pe tema „acestor oameni minunați” care sînt tinerii, contradicții, dificili adesea, dar cu un fond de integritate, cu elanuri generoase, care se cer descoperite și cultivate.

Eroul piesei este un asemenea „dificil” care își cunoaște greșelile, suferă pentru ele, dar nu știe să și le recunoască, un „dur” cu suflet cald, nelipsit de sentimente, dar neîndeminat, timid, atunci cînd trebuie să le exprime. Munca, prietenii, eșecurile chiar, îl vor ajuta să-și lepede „solzii”, să îndrăznească să fie *el, cel adevărat*, renunțînd la poza, destul de stîngaci conturată, a „furiolosului” în război cu omenirea. Autorul are încredere în personajul său și în tineretul pe care acesta îl reprezintă, îi acordă înțelegere pentru greșeli și nespusă admirație pentru elanuri, credit pentru imensa bogăție pe care o poartă și care, pînă la urmă, se va împlini. Desigur, tema nu este nouă, nou nu este nici tipul de personaj, dar textul se urmărește cu interes, pentru că problemele acestea există, sînt reale, iar piesa le abordează deschis, cu un interes sincer, nedisimulat. Ca fir narativ, ca țesătură a situațiilor, textul are însă cam multe complicații, întîlnim și aici, ca și în *Misterioasa convorbire telefonică* sau în *O față imposibilă*, personaje ale căror destine se intersectează surprinzător și adesea supărător, după lungi perioade de absență, greșeli comise cîndva și care nu se șterg, care reapar, grave prin consecințele lor, atunci cînd totul părea uitat. Ideea este perfect valabilă, desigur, dar nu neapărat necesară în alcătuirea subiectului. Intenția autorului de a-și defini eroul și eșecurile lui din mai multe unghiuri — în plan familial, profesional și sentimental — este limpede, dar această dorință de explicitare duce uneori, dimpotrivă, la neclaritate.

Spectacolul dirijat de Olimpia Arghir se dovedește util textului în sensul creării unei atmosfere calde, de sinceritate și prospețime. Regizoarea a reușit să găsească acele gesturi mărunte, dar definitorii, tonul propriu unei piese despre tineri care muncesc și care suferă, sînt îndrăgostiți, înfruntă momente grele, dar care, neapărat, cîntă la chitară. Spectacolul are meritul de a opta pentru mijloace scenice nepretențioase și, de aceea, convingătoare, știe să descrie fără emfază și exclamații acest deloc simplu efort de auto-definire. „Mult prea furiosul tînăr” este interpretat de Ion Lemnaru cu o bună construcție generală a personajului, cu momente bine finisate, dar și cu unele orisări și „contorsionări interioare” excesive, a căror înlăturare este posibilă și, sigur, utilă. Puțin prea estompat, de data aceasta, personajul datorat lui Sorin Postelnicu, personaj care avea nevoie doar de unele accente, de un plus de culoare, pentru a figura printre reușitele spectacolului. Al „treilea mușchetar”, rol mai puțin generos al piesei, beneficiază de o interpretare nuanțată, suplă, folosind

fiecare sugestie oferită de text, datorată actorului Mihai Dobre. Prezență scenică elegantă, Ileana Mavrodineanu își construiește personajul cu mijloace discrete, deloc ostentative, dar și cu pericolul monotonei. Irina Birlădeanu reușește a fi pata de lumină, simbolul de puritate din existența eroului, Ica Molin și Iulian Marinescu, „maturii” piesei, sînt prezențe utile, bine implantate în arhitectura spectacolului. Într-un rol care, în mod sigur, nu i se potrivește, Adina Popescu găsește tonul exact, construiește un portret scenic perfect credibil.

Cristina Constantiniu

Teatrul Municipal
din Ploiești

■ ZODIA GEMENILOR de Valentin Munteanu

Data premierei 15 noiembrie 1975.

Regia : MARIA EMANDI-TIRON.

Scenografia : VINTILĂ FĂCAIANU.

Distribuția : MOT NEGOESCU (Recepționeerul) ; ADRIANA POPOVICI, MARIA BABEȘ-ROTH (Barmanița) ; GH. MIRCEA ARAMĂ (Liftierul) ; GEORGE GEORGESCU (Italianul) ; LIANA DAN-RIZA (Americana) ; LUCIA ȘTEFĂNESCU (Olguța) ; ALEXANDRU PANDELE (Călătorul I, II și III) ; CĂTALINA VORNIC, VERA VARZOPOV (Ingrijitoarea) ; ȘTEFAN CHIVU (Milițianul) ; I. ANGHELESCU-MORENI (Bătrînul) ; MARCELA DUMITRESCU (Italianca).

Valentin Munteanu are un condei sprinten și autentic. El simte, înainte de toate, oamenii, cu reacțiile lor firești într-o situație sau alta. De aceea, nici nu inventează subiecte, ci creează situații în care oamenii sînt aduși pentru aflarea reacțiilor lor adevărate. Ceea ce a scris pînă acum pentru radio și televiziune s-a impus tocmai din acest punct de vedere, și cîștigul real în definirea unei tipologii umane îl situează pe dramaturg în